

Ahogy én látom

– A rendszerváltás hazugsága –

(folytatás az első oldalról)

A nagy átverés Magyarországon Pozsgay Imre 56-ról mondott meghatározásával – miszerint 56 népfelkelés volt- kezdődött. Majd a ma is agyonhallgatott, a Jurt Színházban zajló pártalapításokkal és civil szerveződésekkel folytatódott. Végre mindenki elmondhatta a véleményét, tanácsokat adhatott, fájdalmait is kibeszélhette... csak éppen a BM-hez került, a Jurtában felvett pártalapító hangfelvételek nem szerepeltek az idei évben a rendszerváltásról megemlékező TV és rádióműsorokban. Ahogy nem szerepelt ma sem Csengey Dénes vagy Romhányi László sem. Mindenféle „rendszerváltó” elmondhatta, hogy ő mit és hogyan csinált, miért kellene szentté avatni és mennyi érdeme volt van és lesz a 25 évvel ezelőtti eseményekben. Az igazság pedig kit érdekel? ...

Mese a horngyulai határnyitásról, sok-sok mese Antall Józseféről, és arról miért pont akkor és miért pont azok voltak június 16-án ott ahol voltak, s miért nem kérdezte meg senki Dr. Nagy László ügyvédet, hogy valóban mi is történt akkor és ott – azaz Magyarországon?

Az én 25 évem ez. A rám nyomott bélyeg, mert gyűlölöm a hazugságokat és hazugokat, gyűlölöm azokat, akik megcsalnak, és a szemembe mondják, ami nem igaz. Isten adta lehetőségem azért, hogy írjak... még. Talentum, amiből éhen halni lehet csak, de azt... tiszta lelkiismerettel. A bélyeg, amelyre büszke vagyok, hiszen én nem a pártok és az ideológiák mentén éltem és kerestem a kényeremet, hanem a szabad gondolatokban, gondolatokért írtam. A nemzetért írtam akkor is. Az egyházért, Mindszenty emlékéért, s alapítottam emlékbizottságot elsőként ebben a kis országban, ahol e bizottságban szó emeltetett Márton püspökért is. S amiért Jakab Antal, Erdély püspöke megdicsért, Esztergom érseke Paskai László Pacifik ofm viszont hisztérikusán ellenezte, amit teszünk, illetve amit ma ünnepelt politikusként Lezsák Sándor és sleppje tesz... – teszi úgy, mintha a mi erőfeszítéseink és csapatunk bátorsága nem is lett volna... mintha összesen az a száz, százhusz ember dolgozott volna azon, hogy ebből az országból keresztény haza lehessen minden magyarul beszélő Kárpát-medencei ember és a velünk élő nemzetiségek számára. Nem lett... mert a Bush – Gorbacsov paktumban, mint a rend-

szerváltás máltai egyességében ez nem szerepelt...

Talán sértődöttség, talán fájdalom, talán csalódás az, ami szavaimból kiérezhető, s mind a három igaz. Sértődött, csalódott vagyok, de fáj is a lelkem, mert 25 éve lehetett volna Magyarország ismét az az ország, amely a lélektelenségé, a hit nélkülségé, a hazaárulások sorozatáé lett egy embertelen vörös diktatúra negyvenöt éves gyilkos korszakában. Ám, nem (csak) magam miatt vagyok sértődött, hanem azok miatt, akik névtelenül, tetteik említése nélkül haltak meg, noha életük minden percében a haza iránti szeretetet és tetteire készséget éltek, s 25 éve is erejük legjavát adták a vélt és elhazudott rendszerváltásért. Bujdosó P. Gyulát említem egyedül e nevek között, aki fiatalon is, és öregen is újságíróként állt a haza és a nemzet védelmére. Önként és csak saját kárát látva mindabból, amit tett. Hisz fiatalon a románok kergették el Brassóból és Sepsiszentgyörgyről, börtönnel gyalázva meg tiszta és ártatlan székelységét, nemzetszereteté, harcos modorát. Nyolcvan felül pedig Antall József alatt a „magyar” bírság kérte számon rajta ugyanazt, egy Mikó nevezetű bíró személyében... Mert a Mazsihisz megparancsolta, hogy az azóta néhány éve lett Horváth Balázs belügyminiszter jelentsen föl mindenkit, aki a Szent Korona című lapnál egy szót leírt... És elindult a rendszerváltott úthenger. Éveken keresztül – mint ma is – ostoba és aljas feljelentések miatt bírósági meghurcolások, egzisztencia nélkülség... majd jött Landeszman a bő gatyájával és füttyölős barackos, beteges felsőbbrendűségben szenvedő megjegyzésével... amiért feljelentettem. Érdekes módon varázsütségre megszűnt a Mikó-féle, politikai parancsra végrehajtott ócska jogi ámokfutás. Bár Nyilasi ügyész is elutasította a Landeszman miatti feljelentést... Itt bizonyosodott be, hogy a jog és a bírói függetlenség is a népmese egyik csálhatatlan gyöngyszeme... már-már a hazugság kategóriájában... **Nyilasi ügyész szerint, ha a magyarságot bárki gyalázza, annak a gyalázkodásnak nincs alanya... Nagy valószínűséggel a Síp utcában nincs is...**

Fájdalom: Igen van bennem fájdalom, mert mint már mondtam, gyűlölöm a hazudozást, s ma, akikre áprilisban szavaztam, hazudtak nekem (is). Ha pedig hazudunk, magunkat kereszténynek és magyar érdeket védőnek mondjuk, de olyan embert választunk magas tisztségbe, akinek mindenki annyit ér amennyi vagyona van, akkor az sem nem magyar, sem nem keresztény, sem nem rendszerváltott magatartás. Ha egy kérdésre, amely azt hivatott tisztázni, hogy miért utazott polgármesterként sokszor a francia Rivierára, Lázás János cinikusán azt válaszolja, hogy nem tehet arról, hogy a testvérvárosuk épp ott van... s aki nyilvánosan büszke arra, hogy ősszel 25 millió forintos vadászatra megy barátjaival egy olyan országból, ahol a társadalom hetven százaléka a létminimum alatt, szegényen és kiszolgáltatottan él, az pofátlan is. De tudatlanságát sem rejti véka alá, amikor a főispán és ispán megnevezések ellen azzal érvel, hogy az bánthatja a volt jobbágyok leszármazot-

taik... mintha az ispán a nép ellensége lett volna... Ám, nem csak Lázár és az ő körei keserítenek el, hanem az is, hogy a Magyar Állami Operaházban Alföldi rendezhet... Talán Bánk bán homoszexuális lesz, vagy Báthory Erzsébet celebbé avanszál... ki tudja. Fájdalom az is, hogy nyilvánvaló bűnökért senki nem felel, nincs alázat és szeretet az állam vezetőiben, s hogy parancsra ma is csak hazudozás van az élet minden területén... Fájdalom, hogy gyermekek éheznek, miközben az élelmiszerek általános forgalmi adója 27% és a maffia ebből nem enged. Helyette a mit sem érő rezsiszökkentéssel verjük a mellünket. Mit sem ér, hiszen közben a szolgáltatók visszacsalják, visszaszámlázzák azt, amit csökkenteniük kell. De nem sorolom a fájdalmaimat, mert van ezek nélkül is épp elég. Csak fáj, hogy hiába akartunk, hiába éltünk, hiába hittük azt, hogy jó, ha küzdünk. Semmi nem változott... Mert Magyarországon mindegy ki uralja a politikát... levelekre válaszolni és embernek nézni a másikat egyik oldalról sem tudják a nyakunkon milliárdossá vált hazaárulók.

Ezért vagyok csalódott is egyben... Senki ne reménykedjék – gyors – változásban, szebb jövőben és erős Kárpát-medencei magyarságban. Mert az emberi elmét nem lehet megváltoztatni, az Antall József által, a politikába beengedett maffiát nem lehet egyik napról a másikra kizárni, nem lehet hit nélkül élni és alkotni... még ha azt mondjuk is, hogy hiszünk. S hiába a magyar állampolgárság, ha az a könnyebb nyugati munkavállalást szolgálja, ha a szülőföld elhagyására inspirál.

S amikor a mai számalmas, bár szépnek tűnő helyzetben a nemzet jövőjéről gondolkodom, Jakab Antal erdélyi püspök és Réthy Mihály református lelkész jutnak eszembe, akikkel a román forradalom alatt, mint buda-pesti tudósító volt alkalmam több időt eltölteni Gyulafehérvárott és Parajdon.

Jakab Antal:

1./ „A magyar felvette a kereszténységet, de soha nem tért meg!”

2./ „A kereszténységet és a magyarságot nem lehet elválasztani, mert az olyan, mintha a testet a lélektől elválasztjuk: az a halál!”

Réthy Mihály:

„A magyarnak és székelynek mindig kell ellenség, hogy magyar és székely tudjon maradni. Ha szabad lesz, és nem kell harcolnia az ellenséggel szemben, akkor egymás torkának esik és kipusztul.”

Huszonöt évem egyértelmű tapasztalata az, hogy az uniós közösség vezetői sokkal embertelenebbek és aljasabbak, butábbak és szolgalelkűbbek, mint a kommunista rendszer vezetői békeidőben voltak. A mai „rendszer” – és ezt akarták – egy rabló-kapitalista ámokfutás a társadalmak ellen, a nemzetek és Isten ellen, amiben nincs törvény, nem számít az ember, nincs hit és emberiség. Csak a pénzszerzés mások bőrén és a kizsákmányolás különböző aljas módszerei számítanak. Állami támogatással.

A közmédia számára nem létező a Rákóczi Szabadságharc?

Patrubány Miklós: 1989 nem sajtó-títhatja ki június 16-át

Részt vett az Oktogontól a Kossuth térre tartó Rákóczi-emlékmeneten Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke is, majd a Rákóczi-szobornál tartott ünnepségen mondott, több ízben nyílt színi tapssal jutalmazott beszédében leszögezte, hogy a Rákóczi-szabadságharc kitörésének napját, június 16-át nemzeti ünnepé kell tenni. A Morvai Krisztina védnöksége alatt zajló rendezvényen öt év után első ízben szólalt fel szabadon Budaházy György.

A Rákóczi-emlékmeneten résztvevő MVSZ-elnök mindvégig maga vitte az MVSZ által 2003-ban, a Rákóczi-szabadságharc kitörésének 300. évfordulóján kibocsátott Rákóczi-emlékzászlót, melyet a Kossuth téren ünnepélyesen átadott a betyáruhába öltözött László Ferencnek, a Rákóczi-emlékmenet szervezőjének.

Patrubány Miklós elmondta, hogy a Magyarok Világszöv-

vetsége soha nem fog beleegyezni abba, hogy 1989. június 16-ával fölülírják a Rákóczi-szabadságharc kitörésének évfordulóját. „Mi, Rác Sándortól, a TIB egyik alapító és egyetlen vétőjoggal rendelkező tagjától, néhai tiszteletbeli elnökünk-től pontosan tudjuk, hogy milyen erők mozdultak meg Nagy Imre miniszterelnök és vértanú társainak újratemetése kapcsán, miként azt is, hogy az utolsó napokban kiknek és hogyan sikerült a „magyar ifjúság” képviselői számára szólási lehetőséget szerezni.” Ennek alapján is kijelenthetjük, hogy 1989 a maga magyarországi rendszerváltásával nem a magyar nép akaratóból nőtt ki, hanem sokkal inkább a háttérben meghúzódó globalista hatalom szándékából következett be. Már csak ezért sem engedhetjük a II. Rákóczi Ferenc vezérlő fejedelem vezette 1703 és 1711 között, 8 éven keresztül zajló szabadságharc fölé 1989. június 16. napját.

A Magyarok Világszövetsége 2003. június 16-án Borsiban, II. Rákóczi Ferenc szülőfalujában Rákóczi-emlékzászlót bocsátott ki, amelynek példányait aztán eljuttatta Rodostóba, Yerres-be (Franciaország), Kassára, és száznál is több azt igénylő magyar közösség számára. „Ezen túlmenően magam méltattam már II. Rákóczi Ferenc vezérlő fejedelem

életművét születésnapján (Borsiban), a holtá után egy ideig szívét őrző Yerres-ben, szobrának avatásakor (Sátoraljaújhegyen) – de ez mind nem elég! Mától kezdve magam is harcosává válok annak, hogy június 16-a, mint a Rákóczi-szabadságharc kitörésének napja nemzeti ünnepé váljék!” – mondta az MVSZ elnöke.

A Kossuth téri ünnepségen beszédet mondott Morvai Krisztina és Gaudi Nagy Tamás is. A jelenlevők nagy tapsal fogadták Budaházy Györgyöt, akit 5 év után most jelenhetett meg először nyilvános politikai rendezvényen. Erdélyből, pontosbban a partiumi Bihar-diószegről érkezett Gellért Gyula református lelkész, aki falujában megalapította a hagyományörző Bóni András kurucredet.

Külön kell szólni Kelemen Csaba egri színművészről, aki II. Rákóczi Ferencnek öltözve, a menet élén lovagolt, majd a Kossuth téren szabadon elmondta a vezérlő fejedelem zászlóbontó üzenetét, valamint Sinkovits-Vitay András, Meister Éva és a partiumi Rózsa Molnár Henrietta versmondásáról.

2014. június 16., hétfő

Fejér Szövetség honlapja – MVSZ.hu
MVSZ Sajtószolgálat

